

چهل گنج

خپروونکی: انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱ بازنویس: حسن ناصري

دچهل گنج ژباړه

(خلوبښت خزانې)

ژباړونکی: هوتک مینه وال

Ketabton.com

کلونه مخکي د احمد او جميلي په نامه ښځه او خاوند اوسېدل

احمد کم (کوم) خاص کسب او مهارت نه درلود. هغه یوازي یو بېل او کلنگ درلودل او تل به یې خپلي ښځې ته ویل: که مو چیري بخت راوینښ سي مور ته مخه کړي او په مخکه کې د کیندلو پر وخت خزانه پیدا کړم. هغه وخت به د تل لپاره روپی ولرو؛ او کولای سو د ژوند تر پایه ښه آرامه ژوند ولرو. خو دې خبرو جميله نه راضي کوله.

یوه ورځ د تل غوندي جميله عمومي حمام ته ولاړه. خو د ننوتلو د دروازي مخکي د حمام مسول یې مخه ونيول او ویې ویل: ته نسې کولای چي دننه ولاړه سي؛ ځکه چي نن ورځ ټوله حمام د سلطان فالگیر دښځې په اختیار کي دی.

جميله چي ډېره خفه سول ویې ویل: څنگه مغروره او دهرڅه نه راضي! مگر هغه څوک ده؟ فقط زما خاوند یو بېکاره دی چي داسي کار نلري؛ او یا دا کار نسي کولای. په هر حال د جميلې دلاسه هيڅ نه راتله اړه سوله بېرته کور ته ولاړه سي. د راتلو په حال اولار کي ئې ټول سوچ په دې موضوع بوخت وو.

او د ځان سره به یې ویل ولي زما خاوند یو فالگیر ندی؟

په دې وخت کي چي ئې کله خاوند دکار د خوا راغی؛ او خپل لاسته راوړی مزد یې وربکاره کړ جميلې وویل: احمده! دې بې ارزښه سکې ته وگوره.

زه نور دا حالت نسيم زغملی؛ سر دسبا څخه بايد ښار ته ولاړ سې او پال وگورې. احمد په حيرانتيا وويل: جمیلې، مگر لیونی سوې یې؟ زه د پال کتلو په اړه هیڅ نه پوهېږم.

جمیلې وويل: اړتیا نده پوه سې. یوازي بس ده چې د پال کتلو خاصه مری واچوې او څه چې ریشتیا ته نژدې وه کرار ووايې. داسي چې واضح نه ئي. یا به دا کار کوې، یا مي زه دپلار کورته ځم. داغسي وه چې دا بله ورځ سهار، احمد بیل او کلنگ وپلورل. او دهغو په روپو یې د پال کتلو خاصه تخته او جامي واخیستلې؛ او همداسي چې جمیلې ويلي وه. په ښار کي د عمومي حمام په دروازه کي کښېناستی.

دېر وخت نه وو تېر سوی چې ویې لیدل چې د پاچا د وزیرانو د یوه وزیر ښځه د ده خواته راروانه وه. احمد دېر وارخطا اولاس و پښه سو.

د وزیر ښځه ورته مخ ته راغله او ویې ويل: ای پال کتونکې ته باید زما سره مرسته وکړې تر څو مي گوتمی پیدا کړم. نن سهار چې حمام ته راتلم دېره گرانه گوتمی راسره وه. خو اوس ورکه سوې ده. هیله کوم هغه راته پیدا کړه

احمد ستړی اسویلی وکښې؛ او مری یې واچول.

هغه په داسي حال کي چې سوچ ئې کوی چې څه ووايي، نابېره یې د ښځي د جامو پر لستوني سترگي ولگېدې او ویې لیدل چې یوه برخه یې سوری ده.

احمد دځان سره سوچ وکړ او داسي يې ښکاره کړه چې څه يې ذهن ته رسيدلي. ورنژدې سو. کرار ئې وويل: مېرمني! زه يو سوری وينم. دوزير ښځي سر ورته نژدې کړ تر څو ئې په سمه توگه واوري؛ ويې پوښتل: خشي؟ احمد وويل: يو سوری، يو سوری!

د وزير ښځه د دې خبري په اورېدو سره خوشاله سوه او ويې ويل: سې سمه ده. په ياد مي راله چې ما چيري ايښې ده. او په ډېر تلوار حمام ته ولاړه او گوتمی يې راواخيستله چې د حمام د ديوال په سوري کي يې ايښې وه.

بيا بېرته احمد ته ورغله او ويې ويل: شکر خدايه هغه مي پيدا کړه تا د هغه ځای سې وويل.

په داسي حال کي چې د حيرانتيا څخه د احمد خوله خلاسه پاته وه؛ د وزير ښځي هغه ته د طلا يوه سکه ورکړله او ولاړه.

هغه شپه چې جميلې هغه سکه وليدل؛ او دا کيسه يې چې واورېده ډېره خوشاله سوه. او ويې ويل: احمده! ودي ليدل ستونزه يې نه درلوده.

احمد وويل: دا ټوله دالله مهرباني وه؛ چې نن يې زموږ سره مرسته وکړه؛ خو نور د داسي کار کولو توان نلرم.

جميلې په خفه توب وويل: دا خبره مکوه! زما سره مينه لرې او غواړي زما سره ژوندوکړې، خامخا به سبا هم ښار ته ځي او پال به گورې.

د دې مسلې په نیمه شپه د هغې شپې د پاچا خزانه د مانی سه غلا سوله.

څلوېښتو غلو، څلوېښت صندوقه (صندوقه) طلا او جواهر د مانی څخه ویستل.

د راتلونکي ورځي په سهار د غلا د مسلې څخه پاچا خبر کړل سو؛ او پاچا امر وکړ چي د دربار لوی پال کتونکی او دهغه لاس نیونکي راتول کړی او ماته یې راوړی. د ښار ټول پال کتونکي راغلل او مری یې واچول خو گټه یې نه درلودل ځکه چي هیڅ یوه و نه سو کړلای د غلو پټ ځایونه او خزانه پیدا کړي.

پاچا چي په خبیم سو چیغه یې کړه. دا ټول چل ورکوونکي ونیسی او بند خوني ته یې واچوی.

په دې حال کي یې پاچا ته خبر ورکړ چي په دې ورځو کي په ښار کي یو پال کتونکی پیدا سوی چي توانیدلی د وزیر د ښځي ورکه گوتمی پیدا کړي.

پاچا خپل دوه ساتونکي ورولبړل تر څو هغه راوړي.

احمد چي کله د پاچا مخ کي ودرېدی دبېري ئې پښې او لاسونه رپرېدل.

پاچا وویل: ځوانه پال کتونکې! زما څلوېښت صندوقه د طلا و جواهراتو غلاسوي دي.

ستا څخه غواړم چې دغلو پټ ځای راوښايې. احمد بې له دې چې سوچ وکړي ژرئې وويل: گرانه پاچا بې غمه سه زه خامخا د څلوېښتو غلو پټ ځای درته پيدا کوم.

پاچا وويل: د حيرانتيا وړ ده! هيڅ چا ونه سو کولای څه وکړي او ته په داسي آسانۍ ادعا کوې چې کولای سي هغه پيدا کړي.

احمد د دې خبرې په اورېدو سره لا بېري واخيستی خو چاره يې نه درلوده نو ويې ويل: زه خپل ټوله هڅه او کوشښ کوم تر څو هغه پيدا کړم خو دا کار وخت غواړي. پاچا وويل: څونه؟ احمد سوچ وکړ او ويې ويل: زما گرانه پاچا! څلوېښت ورځي، د هر يوه دپاره يوه ورځ پاچا وويل: څلوېښت ورځي ډېر وخت دی خو چاره نسته يوازې په دې شرط چې هغه په دې وخت کې خامخا پيدا کړي که بريالی سوې پولداره به سي خو که دا کار ونسي کړای د نورو پال کتونکو غوندي به د ژوند تر پايه په بندخونه کې پوست واچوې. احمد سر وښوروی او په ناهيلۍ سره د مانۍ څخه ووتی او کورته ولاړی.

دا چې کورته رادننه سو په ويرجن حال يې جميلې ته وويل: وگوره جميلې دا سر خورې هم تا راته جوړ کړی؛ پاچا څلوېښت ورځي ماته وخت راکړی تر څو غله او خزانه يې ورپيدا کړم؛ او که ونسم کړای په دې ټاکلي وخت يې ورپيدا کړم دتل لپاره به ما بندي کړي. جميلې وويل: ناهيلۍ کېره مه. دڅو صندوقو پيدا کول خو څه ستونزه نده. ته خامخا بريالی کېږي. مگر تا د وزير د ښځې گوتمی پيدا نکړله؟ احمد وويل: جميلې! ما خو تاته ټوله کيسه وکړل. ولي باور نکوې

د هغې گوتې پيدا کېدل د خداى (ج) په غوښتنه او مهربانۍ وه؛ خو دا پلا مسله ډېره توپير لري، دا ځل نو هيڅ هيله نسته.

وروسته احمد لږ وچه خرما واخيستل او څلوېښت دانې يې وشمېرلې او په کوزه کې يې دننه واچولې او ويې ويل: زه هره شپه د دې خرما څخه يوه خرما خورم تر څو ښکاره سي چې څلوېښت ورځې مې په خلاسيډو دي.

يو کس د پاچا د خدمت گارانو څخه هم دهغو څلوېښتو کسو غلو غړى وو او د احمد او پاچا تر مابينځ خبرې يې ټولې اورېدلې وې.

هغه په هغه شپه د غلو پټ ځاى ته ورغى او دغلو مشر ته يې وويل: نن ورځ سهار يو پال کتونکى پاچا ته راغلى وو او ويل يې چې خزانه او غله په څلوېښتو ورځو کې پيدا کوي.

د غلو مشر وويل: کېدونې نده درواغ ئې ويلي يې؛ او کېدونې ده د سحر او جادو په واسطه دا کار وکولای سي. اوس بايد ته خپل کالي بدل کړې او پټ د هغه پال کتونکي کور ته ورسې خبر تر لاسه کړې.

هغه شپه د پاچا خدمتگار د احمد د کور پر ديواله وروختى او د بام شاته پټ سو تر څو دهغوى خبرې واوري.

په دې وخت کې احمد اوله خرما دکوزې سه راويستل ويې خوړل او جميلې ته ئې وويل: دا يې اولنۍ .

غله ددې خبرې په اوريدو سره لرزې واخيست، داسې چې نژدې وو د بام د شاه څخه ولوېږي. وروسته ډېر ژر د غلو پټ ځاى ته راستون

سو؛ او د غلو مشر ته يې وويل: دا پال کتونکی رښتيا هم حيرانوونکی
توان لري هغه بې له دې چې ما وويني پوهيدی چې زه دبام تر شاه يم
ما خپل په غوږو واوږېدل چې ويې ويل دا يې اولنی.

مشر وويل: کېدونې ده ناسم دي اوږېدلي يي. دپوره ډاډ دپاره دي سبا
مانښام ستاسره يو بل کس هم ولاړ سي.

دابله شپه د پاچا خدمتگار سره يو بل کس هم د غلو څخه ورسره
رالی (راغی) د احمد دکور دبام شاته؛ او دتيرې شپې غوندي يې د احمد
دی خبرو ته غوږ ونيوی، احمد دوهمه خرما وخورل او ويې ويل: دا يي
هم دوه!

غلو چې خپل لاس او پښې ورکي کړي وې ژر تر ژره دهغه ځای څخه
وتښتېدل او خپل تر پټ ځای په ځفاسته راغلل.

د پاچا خدمتگار د غلو مشر ته وويل: هغه پوهېدی چې موږ د بام شاه
ته دوه کسه پټ سوي يو؛ او ويې ويل دا يې هم دوه. دغلو مشر
وويل: زه خو باور نه کوم.

په دې خاطر دابله شپه د غلو دمشر په امر غله درې کسه ورغله
داغسي څلور، پنځه، شپږ، ... کسه ولاړل همدا مسئله روانه وه تر
دې چې څلوېښتمه شپه راوړسېدل او وار دغلو د مشر راوړسېدی.

هغه وويل: نن زه خپله هم ستاسو سره ځم.

په څلوېښتمه شپه ټول څلوېښت غله د احمد دکور پر بام راوختل تر
څو دهغه او بنځي خبري ئې واوري په دې حال کي احمد آخري خرما

چي په کوزه کي د ننه پته وه وروسته د څه مودې يې په غمجنه څېره راويستل ويې خوړل؛ او په لور آواز يې وويل: دا يې هم څلوېښت. اوس يې شمېر پوره سو.

جميله يې څنگ ته کښېناستل او په مهرباني ئې وويل: احمده! ما وبخښه ما غلطي وکړه چي ستاسه مي وغوښتل ته پال وگورې. ما نبايد ته دې کار ته اړ کړی وای چي توان يې تا نه درلودی. ته بايد هغه وای چي وي.

احمد وويل: پروا نکوي. اوس کار سوی دی او بله چاره نلري. خپله هم په دی کار کي گرم يم ځکه په هغه چي اول لا پوه وم چي سم اوبښه کار ندی بيا مي هم کوی. خير اوس دا خبري هيڅ گټه نلري.

په دې حال کي د دروازي رغ پورته سو. احمد سور اسوېلی ووست او ويې ويل: خامخا دپاچا کسان دي. په دې حال کي چي په بېره او رېږدېدو د دروازي پر خوا روان وو په لور آواز يې وويل: دېر ښه دېر ښه! رالم (راغلم). لږ صبر وکړئ؛ پوهېږم تاسو دڅه کار دپاره راغلي ياست. خو کله چي يې دروازه خلاسه کړله حيران سو څلوېښت کسه يې وليدل؛ چي ټولو د ده مخکي ځنگون وهلی او تندي يې پر مخکي ايښي دي.

دغلو مشر وويل: ای ستر پال کتونکې! البته چي ته پوهېږي. ځکه چي هيڅ يوشی ستاسو دسترگو څخه نسي کولای پت سي؛ او تاسو د هر څه سه باخبرياست. مور ستاسو څخه غواړو چي زموږ راز ښکاره نکړئ.

احمد د دې سره چي په اول سر کي گنگس سوی وو خو پوهېدی چي دا څلوېښت کسان باید دپاچا د خزانې غله واوسي . په دې خاطر بي له سکوته يې وويل: ډير ښه! زه تاسو پاچا ته په لاس نه ورکوم. خو تاسو باید قول راکړی چي هغه صندوقونه چي تاسو د پاچا دمانی څخه غلا کړي دي بیرته خپل پر ځای پر ځای کړئ.

دغلو مشر په زاری او عذرونو وويل: خامخا، مور ژر تر ژره دا کار ترسره کوو.

په دې حال کي مخکي له دې چي يو څلوېښتمه ورځ راورسېږي؛ غلو څلوېښت سره صندوقونه طلا او جواهر په پټه د پاچا مانۍ ته يوړل.

دابله ورځ سهار احمد پاچا ته رالی و پاچا ته يې وويل: گرانه پاچا هغسي چي مي درته قول درکړی وو پر وخت مي دا دی راغلم خو زما جادويي توان کم سوی يوازي کولای سم د صندوقانو (صندوقانو) او غلو څخه يو درته پیدا کړم د دواړو پیدا کول راته نکېدونی دی. اوس تاسو د دې دوو څخه کم يو غواړی؟ پاچا وويل: ښکاره ده چي صندوقونه غواړم! احمد وويل: ريښتيني د ناهيلېتوب ځای دی چي نسیم کولای د غلو پټ ځايونه هم پیدا کړم خو که ستاسو پرېکړه بدله سوه لکه سره غوري داسي درته تيار يم. پاچا وويل: هغه پرېږده، اوس ووايه زما خزانه چيري ده؟ تر څو ژر تر ژره خپل کسان ورولبړم.

احمد وويل: گرانه پاچا! اړتيا نسته دا كار وكړې وروسته د لاسو په
ښورولو يې دا وويل: اچي مچي لا ترچي او ويې ويل: اوس د دې كلمو په
ويلو سره ټول صندوقونه طلا او جواهرات خپل ځای ته راغلي.

پاچا د احمد سره ولاړی تر څو خپل خزانه وگوري. دا چي د پاچا سترگي
پر صندوقونو ولگېدې حيران سو په چيغه يې وويل: ريښتيا چي هم
تاسو ستر پال ليدونکی ياست. ددې ننه تاسي ځان د دې دربار غټ
پال کتونکی وبولی!

احمد ورته تعظيم وکړ او ويې ويل: گرانه پاچا، ستاسو دمهرباني
څخه مننه خو دا کار زما دپاره ناشونی دی ځکه چي ستاسو دخزاني
پيدا کول او بېرته خپل ځای ته راوړل ما ته ډېر سخت کار وو نوزه اړ
سوم ټوله توان او طاقت مي ولگوم او نور توان نلرم چي لکه مخکي
داسي وړاند وينه وکړم.

پاچا په ويرجن حال وويل: ښه ونسو! نوزه اوس تاته دوه برابره ډالی
درکوم. راسه او د دې دوه صندوقه ځان ته يوسه داسي احمد دښې
تجربې او ثروت چي ئې لاس ته راوړی وو د جميلي خواته راغی.

هغه پوهېدلی وو که خدای پاک وغواړي کولای سي ناشونی کار هم
شونی کړي خو انسانان بايد په لومړي قدم د کارو کي خطاگانې
پرې—بردي او توب—ه وباسي.

پای

اخیستلیکونه

د ژباړل شوي کتاب نوم چېل گنج

خپروونکی: انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱

بازنویس: حسن ناصري

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**